Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 104/12
Luxemburg, 19 iulie 2012

Hotărârea în cauza C-376/11
Pie Optiek SPRL/Bureau Gevers SA, European Registry for Internet Domains ASBL

Presă și informare

O persoană autorizată numai să înregistreze un nume de domeniu „.eu” pentru titularul unei mărci nu este un „titular de drepturi anterioare”

Astfel, în categoria licențiaților care pot propune înregistrarea unei mărci ca nume de domeniu „.eu” în „Sunrise Period” nu sunt incluse persoanele neautorizate să utilizeze în scopuri comerciale această marcă în conformitate cu funcțiile sale specifice

Înregistrarea numelor de domeniu de nivel superior „.eu”[1] a debutat la 7 decembrie 2005. Aceasta se efectuează conform principiului „primul venit, primul servit”, cu alte cuvinte primul solicitant are prioritate. Cu toate acestea, în cursul primelor patru luni, denumite convențional „Sunrise Period”, numai titularii de drepturi anterioare și organismele oficiale aveau dreptul de a solicita o înregistrare. Pe de altă parte, s-a operat o distincție între titularii de drepturi anterioare. Astfel, primele două luni erau rezervate titularilor de mărci naționale și comunitare, precum și de indicații geografice. Licențiații acestora puteau face însă apel la tratamentul privilegiat amintit. Potrivit reglementării aplicabile, EURid[2], autoritatea competentă să realizeze această înregistrare, efectuează înregistrarea numelor de domenii solicitate de o întreprindere stabilită într-un stat al Uniunii.

Societatea americană Walsh Optical propune pe site-ul său internet lentile de contact și alte articole de optică. Cu câteva săptămâni înainte să înceapă „Sunrise Period”, aceasta și-a înregistrat marca „Lensworld” în Benelux. Pe de altă parte, a încheiat un „contract de licență” cu Bureau Gevers, o societate belgiană care are ca obiect de activitate consultanța în materie de proprietate intelectuală. Potrivit acestui contract, Bureau Gevers trebuia să efectueze înregistrarea unui nume de domeniu „.eu” în nume propriu, dar pe seama Walsh Optical. În continuare, la 7 decembrie 2005, în prima zi a „Sunrise Period”, Bureau Gevers a depus numele de domeniu „lensworld.eu” la EURid. La 10 iulie 2006, acest nume de domeniu a fost înregistrat în favoarea Bureau Gevers.

Societatea belgiană Pie Optiek, care își desfășoară activitatea în sectorul vânzării pe internet de lentile de contact, de ochelari și de alte produse pentru ochi, a depus de asemenea, la 17 ianuarie 2006, numele de domeniu „lensworld.eu” la EURid. Cu puțin timp în urmă, aceasta solicitase de asemenea înregistrarea mărcii figurative din Benelux care conținea semnul verbal „Lensworld”. EURid a respins însă această cerere, dată fiind cererea anterioară depusă de Bureau Gevers. Pie Optiek susține în prezent că Bureau Gevers a acționat în mod speculativ și abuziv.

În acest context, cour d'appel de Bruxelles (Belgia), sesizată în apel cu litigiul, solicită Curții de Justiție să clarifice noțiunea de licențiat care are dreptul să solicite înregistrarea în cursul primei părți a „Sunrise Period”.

[1] Pe baza Regulamentului (CE) nr. 733/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 aprilie 2002 privind punerea în aplicare a domeniului de nivel 1 „.eu” (JO L 113, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 240) și a Regulamentului (CE) nr. 874/2004 al Comisiei din 28 aprilie 2004 de stabilire a normelor de politică publică privind punerea în aplicare și funcțiile domeniului de nivel superior „.eu” și a principiilor de înregistrare (JO L 162, p. 40, Ediție specială, 13/vol. 45, p. 71).
[2] European Registry for Internet Domains ASBL.

Mai întâi, Curtea constată că termenul „licențiat” nu este definit de dreptul Uniunii. În acest context, Curtea amintește că domeniul de nivel 1 „.eu” a fost creat cu scopul de a obține o vizibilitate sporită pe piața virtuală bazată pe internet, prin stabilirea unei legături clar identificate cu Uniunea, cu cadrul legal asociat și cu piața europeană, precum și prin posibilitatea oferită întreprinderilor, organizațiilor și persoanelor fizice din Uniune de a se înregistra într-un domeniu specific care va face evidentă această legătură.

Acest obiectiv este cel în considerarea căruia în domeniul de nivel 1 „.eu” trebuie înregistrate numele de domenii solicitate de orice întreprindere având sediul social, administrația centrală ori sediul principal în Uniune, de orice organizație stabilită în aceasta, fără să aducă atingere aplicării dreptului intern, sau de orice persoană fizică rezidentă în Uniune. Asemenea întreprinderi, organizații și persoane fizice constituie părți eligibile pentru a înregistra unul sau mai multe nume de domenii în acel domeniu de nivel superior.

În ceea ce privește titularii de drepturi anterioare, numai cei care au sediul social, administrația centrală, sediul principal sau reședința în Uniune sunt eligibili pentru a înregistra, în „Sunrise Period”, unul sau mai multe nume de domenii în domeniul „.eu”. De asemenea, titularii de drepturi anterioare sunt eligibili numai dacă îndeplinesc criteriul prezenței pe teritoriul Uniunii și dispun în locul titularului, cel puțin în parte și/sau temporar, de dreptul anterior în cauză.

Astfel, ar fi contrar obiectivelor reglementării vizate să se permită unui titular al unui drept anterior care nu îndeplinește criteriul prezenței pe teritoriul Uniunii să obțină un nume de domeniu „.eu”, prin intermediul unei persoane care îndeplinește acel criteriu de prezență, dar care nu dispune, chiar în parte sau temporar, de dreptul respectiv.

În plus, Curtea consideră că un contract prin care cocontractantul, denumit „licențiat”, se obligă, în schimbul unei remunerații, să facă eforturi rezonabile pentru a depune o cerere și pentru a obține o înregistrare pentru un nume de domeniu „.eu” se aseamănă mai mult cu un contract de prestări de servicii decât cu un contract de licență. Această concluzie este valabilă cu atât mai mult dacă un astfel de contract nu acordă acelui licențiat niciun drept de a utiliza în scopuri comerciale această marcă.

Rezultă că un contract precum cel în discuție în acțiunea principală nu poate fi considerat un contract de licență în dreptul mărcilor. Prin urmare, un cocontractant care are sarcina de a înregistra un nume de domeniu „.eu” pentru titularul mărcii în discuție nu poate fi calificat drept „titular de drepturi anterioare” în sensul reglementării aplicabile.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

Textul integral al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliiana Paliova ☎ (+352) 4303 3708